

Անմիտ Այգերգ

Զմրան առտուն Դուրսը մութը կը հալի:
Ես կ'անըջեմ քեզ, հերաուոր պաշտելի.
Եկուր, նստէ, մօտ, բարձիս մօտ անտուաէ:
Խուցը տաք է. Թէյը մեզի կ'սպասէ:

Հեղուկը, տես, կ'անհետանայ,
Մանիշակի, վարդի գոյնով գոգն է լի,
Զիգ կ'ամպանայ: Կեանքին ծննունդն ալ այս է:
Հետո շոգին խոլ նկարներ կը հիւսէ:

Ան կը փնտրէ կարծես, կ'ուրի, կը դողայ,
Երագանգի, սիրոյ շրջանն է ահա:
Հետո, տեսա՞ր, շոգին մեռաւ, ալ չի կայ...

Ու դուն չի կաս, փախով ստուերդ հեռուից:
Ախ, ինչո՞ւ զոյգ շոգիներու պէս անհետ
Զ'ըլլայինք ձեռք ձերքի քեզ հետ – քեզի հետ...

Զմրան առտու: Դուրսը մութը կը հալի: